

Sygn. akt I CNP 93/09

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi dłużnika M.T.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w W.

z dnia 28 kwietnia 2009 r., sygn. akt [...],

w sprawie z wniosku wierzyciela Bank P. S.A.

przeciwko dłużnikowi M.T.

przy udziale Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 4 grudnia 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 czerwca 2009 r. Sąd Okręgowy w W. zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w P. z dnia 16 stycznia 2009 r. w ten sposób że skargę na postanowienie Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w P. z dnia 16 stycznia 2009 r. oddalił. Sąd pierwszej instancji postanowieniem tym zmienił pkt 2 postanowienia Komornika Sądowego w sprawie [...], że ustalił wysokość opłaty stosunkowej na kwotę 227,53 zł w miejsce ustalonej przez organ egzekucyjny kwoty kosztów postępowania egzekucyjnego w kwocie 48 186.87 zł.

Dłużnik w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w W. „z dnia 29 kwietnia 2009 r.” zarzucił naruszenie art. 45 ust 2 i art. 49 zdanie pierwsze ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach i egzekucji w brzmieniu obowiązującym w dniu 9 sierpnia 2003 r. (jedn. tekst: Dz. U. z 2006 r. Nr 167. poz. 1191 ze zm.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu w zasadzie drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a jego zmiana lub uchylenie w drodze innych środków prawnych, nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Skarga jest nie tylko środkiem nowym, ale – jak podkreślono w literaturze – wyjątkowym w skali europejskiej. Zasadą bowiem jest, że prawomocność, tworzy nowy stan prawny pomiędzy stronami albo *erga omnes*, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa, którymi orzeczenie ewentualnie jest dotknięte.

Jak trafnie podniesiono w literaturze i wyjaśniono w judykaturze (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05. niepubl.) skarga przysługuje tylko wtedy, gdy przez wydanie orzeczenia stronie została wyrządzona szkoda. Właśnie z tego względu wśród jej konstrukcyjnych wymagań przewidziany został obowiązek uprawdopodobnienia jej wyrządzenia

(art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Polega ono na złożeniu przez skarżącego wyraźnego oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia. Skarżący w tym celu może przedstawić zarówno dowody, jak również i inne środki stanowiące ich surogaty, np. pisemne oświadczenia (por. art. 243 k.p.c.). Uprawdopodobnienie nastąpi wtedy, gdy strona tak uzasadni swoje twierdzenie, że będzie można uznać, iż jest ono prawdziwe.

W skardze skarżący nie uprawdopodobnił szkody w sposób zasygnalizowany, gdyż nawet nie twierdził, jakoby ustalone koszty egzekucyjne zostały ściągnięte przez komornika lub dobrowolnie uiszczone w wyznaczonym przez komornika terminie 30 dni (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2008 r., II BP 58/07, LEX 465863, z dnia 14 kwietnia 2008, II BP 1/08, LEX 470957 i z dnia 31 stycznia 2006 r., CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141). Nie może to być tzw. szkoda przyszła, tj. musi istnieć w chwili wnoszenia skargi; nie wystarczy zagrożenie jej wystąpieniem, a nawet pewność co do tego, że zostanie wyrządzona (por np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110). Zaniechanie spełnienia tego wymagania prowadzi do odrzucenia skargi a *limine*.

Na marginesie trzeba zauważyć, że zaskarżono postanowienie z dnia 29 kwietnia 2009 r., gdy tymczasem przedmiotowe orzeczenie zostało wydane w dniu 28 kwietnia 2009 r.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.